

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WIRTH, OSWALD

**Francmasoneria explicată adepților săi : Cartea
Maestrului / Oswald Wirth ; cuv. înainte de Cristian
Moșneanu ; trad. din lb. franceză de Ioana Bena. -
București : Librex Publishing, 2025
ISBN 978-630-6628-51-3**

I. Moșneanu, Cristian (pref.)
II. Bena, Ioana (trad.)

061.236.6

Design copertă: Cristina Ciucă
Editor: Ionuț Radu
Corectură: Cristiana Ciarec, Evelin Ceciu / Corectura.ro

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform *Legii dreptului de autor*.

OSWALD WIRTH

FRANCMASONERIA EXPLICATĂ ADEPTILOR SĂI

CARTEA MAESTRULUI

Cuvânt înainte de Cristian Moșneanu
Traducere din limba franceză
de Ioana Bena

Colecție coordonată de Cristian Moșneanu

Librex Publishing
2025

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Calea cunoașterii și simbolismului masonic	7
Către inițiații de gradul al treilea	15
Cartea maestrului	21
Noțiuni istorice legate de gradul de maestru	21
Instituțiile primitive	21
Arta sacerdotală și arta regală	22
Măiestria ideală	26
Misiunea inițiaților	28
Filiația masonică.	31
Suntem vrăjitori? Despre acuzații și practici masonice	33
Ceremoniile noastre.	36
Monahismul	40
Misterele	43
Inițierile profesionale	45
Binefacerea	49
Gradele de capacitate	51
Masonii se agită, iar hiram îi conduce.	54
Masoneria	57
Lumina masonică	59
Intervenția maștrilor	62
Legenda lui hiram	67
Ritualismul gradului de maestru.	71
Regresia.	71

Învăţarea neîncetată	73
Camera de mijloc	75
Arhitectul templului.	77
Drama simbolică.	79
Încercările viitorului maestru	82
Învierea	85
Interpretarea legendei	89
Regenerarea	93
Miturile	95
Epopeea lui ghilgameş	97
Potopul caldeean.	103
Triada feniciană	107
Conceptii filozofice legate de gradul de maestru	111
Superiorii necunoscuţi	111
Misterul individualităţii	113
Divinitatea umană.	115
Moartea.	117
Nemurirea	119
Supravieţuirea	122
Superstiţiile.	124
Construcţia individuală.	126
Îndatoririle maestrului	129
Să devină stăpân pe sine	129
Aprofundarea	132
Să-i asculte pe ceilalţi	134
Să renunţe la orice iluzie	136
Să-şi exercite măiestria	138
Catehism interpretativ al gradului de maestru.	141
Noţiuni de filozofie iniţiativă referitoare la gradul de maestru	
Misterele numărului şapte	151

Trinitatea septenară	153
Echilibrul.	156
Octoada solară	159
Eneada sau triplul ternar	162
Tradiţia	164
Muzele	165
Pătratul lui saturn	167
Sephiroth	169
Puterea magică.	172
Duodenarul	174
Sicriul lui osiris	181
Omul primordial (adam kadmon)	183
Prerogativele maestrului	187
Pălăria	187
Suveranitatea maestrilor	188
Emanciparea	190
Gradele înalte	193
Loja perfecţiunii	196
Imaginile din cartea maestrului	199
Câteva indicaţii sumare privind originea şi simbolistica lor	199
Indicaţii bibliografice pentru uzul maestrilor	205
În loc de concluzie.	213
Misterele gradului de maestru	213
Despre autor	217

CARTEA MAESTRULUI

NOȚIUNI ISTORICE LEGATE DE GRADUL DE MAESTRU

Instituțiile primitive

Dacă facem abstracție de familie, care este anterioară oricărei forme de organizare socială propriu-zisă, care ar fi cea mai veche asociere permanentă la care putem ajunge? Bazându-se pe etnografie, sociologii răspund că este gruparea bărbaților adulți în societăți secrete. Cei care se ocupă de interesele colective ale tribului sunt determinați, în mod firesc, să se reunească pentru a delibera și a lua decizii comune. În acest scop, ei țin să se întâlnească exclusiv între ei, excluzând femeile, copiii și străinii. Accesul la locul lor de întrunire este, în consecință, interzis celor care nu sunt calificați să participe la adunare. Aceasta capătă cu ușurință un caracter sacru, la fel ca și spațiul dedicat ei. Aceasta este originea templului, în fața căruia *profanii* – de la „*pro-fanum*”, adică „în fața templului” – sunt excluși.

O apropiere indiscretă de acest loc de temut atrage nenorociri, iar condițiile pentru a fi admis variază. Uneori,

adolescentul este primit automat odată ce atinge vârsta majoratului; alteori, sunt impuse probe de rezistență fizică sau se cere dovada unei maturități intelectuale corespunzătoare.

Pentru oamenii din societățile primitive, admiterea unui tânăr în adunarea bărbaților maturi era considerată unul dintre cele mai importante acte din viață. În consecință, aceste ceremonii erau însoțite de festivități și sărbători, o practică ce persistă chiar și astăzi în comunitățile sălbatice care au rămas în starea lor naturală.

Totuși, aceasta nu este, în general, singura solemnitate pe care o celebrează cu fast. Practica sărbătorilor anuale în onoarea tinerilor care ating vârsta pubertății este aproape universal răspândită. Prima comuniune creștină își are, astfel, originea în rituri extrem de vechi. La fel se întâmplă și cu majoritatea covârșitoare a practicilor religioase din diversele culte, care își au rădăcinile în riturile vrăjitorilor preistorici.

Acești vrăjitori, de altfel, nu trebuie disprețuiți. Ei erau aleși dintre bătrânii cei mai experimentați, care se remarcaseră prin înțelepciune, prudență și subtilitate în sânul adunării bărbaților maturi. Prea slăbiți fizic pentru a mai putea participa la expedițiile războinice, acești bătrâni, al căror spirit rămânea viguros, au reușit să dobândească o influență considerabilă. A fost cazul druizilor și al altor preoți similari. De remarcat că termenul „preot” provine din „presbyter”, un cuvânt de origine greacă ce înseamnă „bătrân”.

Arta sacerdotală și arta regală

Cine se aseamănă se-adună. Similitudinea caracterelor, gusturilor, intereselor, ocupațiilor, drepturilor și îndatoririlor îndeamnă la constituirea de grupuri. Bătrânii, considerați cei

mai înțelepți, dar fizic slăbiți, au fost conduși, așadar, să formeze grupuri separate de adunarea bărbaților în putere, unde predominau elementele războinice. Puțini la număr, bătrânii preferau să-și țină conciliile în liniștea nopții, retrași într-o locație izolată.

Deoarece prestigiul și influența lor se bazau pe înțelepciunea lor recunoscută, aceștia aveau tot interesul de a învăța unii de la alții, împărtășindu-și experiențele și meditațiile. Astfel, ei au devenit depozitarii tradițiilor tribale. Printre ei se aflau povestitori iscusiți, capabili să-și încante auditoriul prin relatări din ce în ce mai elaborate despre faptele zeilor și ale eroilor. De asemenea, erau și rapsozii – cântăreți inspirați, capabili să capteze imaginația – și, uneori, prezicătorii, care anunțau viitorul sau sugerau remedii pentru diverse suferințe.

Finețea spiritului bătrânilor, chiar și slăbiți din punct de vedere fizic, a prevalat astfel asupra impulsivității brute a celor puternici. Exploatând credințele pe care ei însuși le răspândiseră, acești oameni ai gândirii au ajuns să fie temuți și venerați de mulțimi. În fața lor se plecau chiar și războinicii cei mai curajoși, care mergeau, uneori, până la sacrificiul propriei vieți la ordinul reprezentanților zeilor. Acesta a fost triumful puterii spirituale, care, din păcate, a abuzat adesea de absolutismul său.

Totuși, trebuie să recunoaștem că această putere spirituală a fost un factor primordial al progresului uman. Ea a fost prima care a domolit brutalitatea instinctivă, folosind singurele mijloace disponibile. A știut să pună în aplicare fantezmele imaginației pentru a-și exercita influența asupra masei de spirite grosiere. Aceasta a fost originea *artei sacerdotale*, care a jucat întotdeauna rolul principal în guvernarea oamenilor.

Nu trebuie să ne grăbim să condamnăm înainte de a înțelege pe deplin. În lucrurile omenești, binele și răul se împletesc și trebuie să știi să le deosebești fără părtinire. Inițiatul este cel care, gustând din fructul pomului cunoașterii binelui și răului, reușește să le deosebească în fiecare lucru. Psihologia preotului-vrăjitor primitiv nu poate fi redusă doar la o șiretenie ambițioasă sau la dorința egoistă de-a exploata naivitatea celorlalți, deoarece trebuie să vedem în acesta un precursor al filozofilor și savanților noștri.

Pentru a-și întreține renumele său de înțelept, el trebuia să găsească răspuns la toate, în special la întrebările legate de fenomenele naturale. Nu i-a luat mult timp să își imagineze o cosmogonie, atribuind totul acțiunii unor ființe invizibile, bune sau rele, concepute după chipul omului. Generațiile următoare au îmbogățit aceste noțiuni rudimentare, din care a apărut treptat întreaga știință a primilor oameni.

Deși născută din imaginație, această știință nu trebuie disprețuită. Ea s-a exprimat prin mituri, simboluri, alegorii și o mulțime de practici superstițioase. Să evităm să le disprețuim. Cu cât par mai absurde la prima vedere, cu atât mai mult merită atenția noastră, deoarece, dacă au fost transmise din generație în generație, combătute neîncetat de ortodoxii și de raționalism, ele au supraviețuit totuși. Faptul că se încapățânează să existe se poate explica doar printr-un adevăr ascuns pe care îl poartă, deși într-o formă impură – ca o perlă ascunsă sub un morman de zdrențe murdare. Ca Maeștri, avem datoria de a descoperi această perlă, fără să fim descurajați de ceea ce o ascunde de privirea indiscretă a profanului.

Cu toate acestea, dacă inteligența umană este demnă de respect chiar și în primele ei manifestări stângace, nu trebuie să uităm că mințile subtile sunt adesea înclinate să se amuze

pe seama naivilor. Naivitatea copilărească a populațiilor primitive a stimulat, cu siguranță, ingeniozitatea șamanilor. În fața unor mulțimi docile la orice sugestie, aceștia și-au atribuit puteri misterioase. Prin ceremonii stranii, sacrificii și incantații, pretindeau că pot conjura zeei și demonii, pot influența soarta în bine sau în rău și pot obține împlinirea tuturor dorințelor lor. Astfel, s-a răspândit credința în eficiența riturilor magice, a căror tradiție s-a păstrat până în zilele noastre, fiind practică atât de clerul celor mai importante religii, cât și de umilia șamani africani.

Cei care exploatează superstițiile sunt, de altfel, și ei, într-o mare măsură, victime ale acestora. Ei cred că sunt investiți cu puteri supranaturale, care le-au fost transmise magic. Prin urmare, ei își exercită misterul și își solicită plata pentru serviciile lor cu deplină bună-credință, deoarece prima misiune a artei sacerdotale a fost întotdeauna să-și hrănească adepții.

Mai mult, reprezentanții puterii spirituale nu au ignorat niciodată avantajele unei alianțe strânse cu deținătorii puterii materiale. Concordatele sunt aproape la fel de vechi ca lumea, datând din timpul fondării celor mai vechi dinastii. Nu este oare firesc ca un trib, simțindu-se mai puternic, dar mai puțin norocos decât vecinul său, să ia decizia de a-l prăda pe acesta? Pentru a conduce această operațiune de jaf, era necesară alegerea unui războinic plin de energie. Dacă totul mergea bine, nu era de așteptat ca liderul militar victorios să se grăbească să renunțe la autoritatea sa temporară. Nevoia de a apăra bunurile dobândite prin jaf necesită o conducere permanentă. Primii care au înțeles acest lucru au fost vrăjitorii. După ce pregăteau opinia publică, acești interpreți devotați ai divinității interveneau la momentul potrivit pentru a administra, sub o formă sau alta, un sacrament echivalent cu ungerea

supremă. Astfel, tribul victorios beneficia de o guvernare stabilă, legitimă și regulată.

Procesul generalizându-se, preoții și regii ajung să conducă popoarele. Acest fapt nu este în mod fatal un blestem pentru cei guvernați, deoarece interesul conducătorilor este să-și îndeplinească sarcina cât mai bine, guvernând cu înțelepciune. Regi drepti și preoți onești au putut colabora și contribui la fericirea maselor umane aflate sub protecția lor. Este sigur, de asemenea, că în Egipt și în Caldeea s-a acordat o grijă specială educării celor chemați să conducă, fie spiritual, fie material. Școli speciale au predat o *artă sacerdotală* rafinată, destinată formării preoților, și o *artă regală* care pregătea regii.

Această educație superioară, care viza cea mai înaltă pregătire intelectuală și morală a indivizilor, a fost ulterior pusă la dispoziția tuturor celor considerați demni s-o primească. În cursul antichității clasice s-au format numeroase centre de inițiere, unde *misterele* au fost dezvăluite unei elite atent selecționate.

Măiestria ideală

În zilele noastre, *arta regală* continuă să fie predată, deși este ascunsă sub vălul simbolurilor, al căror sens nu este întotdeauna înțeles. Astfel, masonii din secolul al XVII-lea s-au putut declara adepți ai *artei regale*, deoarece regii se interesau, odinioară, de lucrările corporațiilor de constructori, care erau privilegiate în timpul Evului Mediu pentru că ridicau edificiile sacre ale întregii creștinătăți.

Când masoneria modernă s-a desprins de preocupările arhitecturale profesionale, concentrându-se exclusiv pe

o construcție filozofică morală și intelectuală, *arta regală* a devenit sinonimă cu *marea artă* sau *arta prin excelență*. Nu era oare considerată *regina artelor* această *artă supremă* conform căreia trebuie construită umanitatea, în ansamblul ei – o artă care se aplică, de altfel, fiecărui individ menit să-și găsească locul în imensul edificiu?

Este însă timpul să-i restituim vechii expresii tradiționale sensul său primitiv. Francmasoneria nu trebuie să își ascundă misiunea de a-și pregăti membrii pentru o adevărată regalitate: cea a *cetățeanului*, suveran în statul modern.

Mai presus de toate, acest suveran trebuie să fie conștient de demnitatea sa. Nu recunoaște deasupra lui nicio putere în fața căreia să se umilească pentru a cere favoruri. *Bunul public* (Res publica, Republica) este al său, o proprietate de care este responsabil. Nu tolerează abuzuri și se asigură că nu devine complice la acte care prejudiciază interesul general.

Astfel înțeleasă, *arta regală* trebuie predată republicanilor, deoarece, fără o educație de regi, aceștia nu vor ști să-și exercite suveranitatea. Aceasta va rămâne iluzorie până în ziua în care cetățenii vor fi pătrunși de îndatoririle regalității colective care le aparține. Dacă, prin moralitatea lor, cetățenii nu se ridică deasupra sclavilor, nicio declarație oficială nu le va putea schimba soarta. Sub cea mai democratică etichetă, vor continua să fie supuși unui jug pe care nu au avut energia să-l scuture. Răsturnarea unui tron nu conferă, o dată pentru totdeauna, libertatea. Aceasta trebuie câștigată constant de cei care doresc să o merite. Să nu ne culcăm pe laurii părinților noștri care au cucerit Bastilia: nu vom fi niciodată liberi dacă nu știm să ne sacrificăm continuu ambițiile noastre meschine pentru binele general.

Indiferent de regim, preoții și regii ne vor domina atâta timp cât nu vom învăța să îi înlocuim noi înșine pe preoți și pe regi.

Cum să ne eliberăm de această dominație, dacă nu inspirându-ne din adagiul „nu poți elimina decât ceea ce înlocuiești”? Nu e întâmplător că inițiatul este chemat să devină propriul său rege și propriul său preot.

Va fi rege atunci când va domni asupra propriei sale ființe, când ceea ce este mai înalt în el va comanda și va fi ascultat de ceea ce este inferior. Această *stăpânire de sine* este singura care conferă demnitatea regală, caracteristică cetățeanului preocupat de suveranitatea sa națională.

Pe de altă parte, nimeni nu trebuie să poată manipula gândirea suveranului. Prin urmare, inițiatul trebuie să pătrundă misterele *artei sacerdotale* pentru a nu deveni victima nici a reprezentantului lui Dumnezeu, care promite fericirea într-o altă lume, nici a șarlatanului politic, care pretinde că deține soluția universală pentru toate mizeriile sociale.

Adevărata măiestrie eliberează de toate iluziile, dar nu se dobândește decât prin eforturi susținute, îndreptate împotriva tuturor slăbiciunilor noastre intelectuale și morale.

Misiunea inițiaților

De-a lungul timpului și sub toate latitudinile, au existat spirite loiale, aspirând la adevăr, la binele semenilor lor și la eliminarea relelor de care suferă oamenii din propria lor vină. Acești înțelepți au format uneori școli, instruind discipoli. Oferind exemplul unei vieți austere, aceștia nu s-au temut, în anumite circumstanțe, să combată public abuzurile vremii.

Atrăgând asupra lor persecuții, reformatorii au fost constrânși să dea dovadă de prudență; au devenit discreți și s-au învăluit în mister, fără a renunța la planurile lor generoase. Astfel au luat naștere numeroase asociații mai mult sau mai puțin secrete, independente unele de altele, dar animate de același spirit de dreptate și filantropie.

Din acest punct de vedere, francmasoneria actuală este, fără îndoială, moștenitoarea celor mai nobile tradiții. Contribuind la progresul uman, ea este pe deplin conștientă de rolul său de promoatoare a emancipării. Nu se subordonează niciunei școli și nu ia partea vreunui sistem, ci, absolut independentă, caută *lumina* care eliberează de orice sclavie.

Conștienți că popoarele nu sunt condamnate la o copilărie eternă, inițiații urmăresc evoluția acestora și o stimulează prin ridicarea nivelului lor intelectual și moral. Din păcate, există coaliții care acționează în sens contrar. Convinse că popoarele ar trebui menținute sub tutelă, ele încearcă să întârzie mersul normal al lucrurilor și împiedică progresul.

Astfel, inevitabil, se declanșează o luptă între constructorii viitorului și conservatorii, plini de temeri, ai unui trecut de pe urma căruia beneficiază. În această luptă intervin elemente diverse, de o parte și de alta, fiecare mobilizându-și resursele disponibile.

Ceea ce îi deosebește în această privință pe inițiați este aversiunea lor față de violență. Ei nu sunt niciodată cei care provoacă revoluții sângeroase sau instigă mulțimile, excitându-le poftelile. Metoda lor derivă din experiența secolelor: este răbdătoare, dar sigură.

Cu toate acestea, uneori se poate face auzită o voce care să le reamintească sacerdoțiului ignorant și regalității